
Lionel Mallecourt
Lecțiile
Viului
volumul 4
VIUL
INTERIOR
Editura LER
2026

Copyright © 2026 Lionel Mallecourt
Ediţie digitală

ISBN: 978-630-6583-45-4

Lecţiile Viului - Volumul 4: VIUL INTERIOR

Toate drepturile rezervate.
Legea drepturilor de autor permite doar reproduceri sau copii strict destinate uzului personal şi necomercial, precum şi citate scurte utilizate în scop de exemplificare sau analiză.
Orice reproducere integrală sau parţială a acestei lucrări, fără acordul autorului sau al titularilor de drepturi, este interzisă şi se sancţionează conform legislaţiei în vigoare.

Nota autorului

Lecţiile Viului este o colecţie de transmitere poetică şi sensibilă.
Fiecare lucrare propune o lectură simbolică, educativă şi contemplativă a realităţii, la intersecţia dintre ştiinţă, experienţa umană şi viu.
Această carte nu are scopul de a înlocui cunoştinţele ştiinţifice, filozofice sau pedagogice existente, ci de a oferi un limbaj de întâlnire, reflecţie şi uimire.

Credite

Text: Lionel Mallecourt
Ilustraţie: ChatGPT
Corectură: Lionel Mallecourt
Machetare şi montaj tehnic: Lionel Mallecourt

Editura LER

O colecţie care transformă cunoaşterea într-un limbaj al întâlnirii, pentru a-i ajuta pe cei mici şi pe cei mari să locuiască mai bine lumea.

CUPRINS

01 - **Consiliul Emoţiilor 02**

02 - **Consiliul Corpului 128**

03 - **Consiliul Tăcerii 254**

04 - **Consiliul Copilăriei 380**

05 - **Consiliul Relaţiei 506**

06 - **Consiliul Morţii şi al Vieţii 632**

Consiliul Emoțiilor

01.1 - **Lecția Maestrului Bucurie 04**
(Să găsim în noi elanul de a iubi viața)

01.2 - **Lecția Maestrului Tristețe 20**
(Să dăm profunzime lucrurilor care contează)

01.3 - **Lecția Maestrului Frică 36**
(Să ascultăm semnalul care protejează viața)

01.4 - **Lecția Maestrului Furie 52**
(Să găsim puterea de a spune nu nedreptății)

01.5 - **Lecția Maestrului Tandrețe 68**
(Să avem grijă de ceea ce tremură în celălalt)

01.6 - **Lecția Maestrului Pace 84**
(Să ne armonizăm emoțiile pentru a regăsi armonia)

01.7 - **Consiliul Emoțiilor 100**
(Să ascultăm ceea ce trăiește în noi pentru a ne întâlni mai bine cu noi înșine)

Dragii mei copii:

Sunt luată drept o strălucire,
deși eu sunt o sursă.

Sunt confundată cu zgomotul,
deși eu sunt o lumină.

Eu nu vin din afară.
Eu mă trezesc înăuntru.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt un privilegiu.
Eu sunt o natură profundă.

Când vă străbat,
lumea devine mai largă.

Ce fac cu adevărat:

Eu deschid porțile viului.

Fără mine:

- jocurile și-ar pierde gustul
- legăturile ar pierde căldura
- inimile ar uita să respire

Eu sunt elanul care spune da.

De ce nu durează mereu?

Eu nu promit eternitatea.
Eu doar vă reamintesc
că viața merită să fie iubită.

În copil,
devin râs.

În adult,
devin recunoștință.

În om,
devin elan.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

- bucuria nu este fugă
- a zâmbi poate fi curaj
- a celebra protejează viața

Ei învață
să mă primească fără rușine.

Cel mai clar adevăr:

Eu nu neg durerea.
Eu îi dau un orizont.

Maestrul încheie:

« Tristețea îmi va da profunzime.
Frica îmi va da prudență.
Furia îmi va da dreptate.
Tandrețea îmi va da blândețe.
Pacea îmi va da locuire.

Eu
dau elanul de a iubi.
Nu sunt un lux.
Sunt o necesitate. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Bucuria învață că lumea devine mai adevărată atunci când inima se deschide.

Dragii mei copii:

Sunt ascunsă în spatele ușilor
ca și cum aș fi o greșeală.

Sunt evitată
ca o ploaie prea lungă.

Și totuși, eu sunt
memoria inimii.

Ce trebuie să știți:

Eu nu vin să vă frâng.
Eu vin să lărgesc
spațiul în care iubiți.

Ce fac cu adevărat:

Eu fac sufletul mai profund.

Fără mine:

- pierderile ar rămâne mute
- despărțirile nu ar avea sens
- iubirea ar deveni superficială

Eu sunt vocea
a ceea ce contează.

De ce cer liniște?

Eu nu strig.
Eu vorbesc încet pentru
a fi auzită.

În copil,
devin lacrimă.

În adult,
devin maturitate.

În om,
devin compasiune.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a plânge nu înseamnă a fi slab
• durerea protejează iubirea
• a asculta suferința vindecă

Ei învață
să mă țină de mână.

Cel mai tandru adevăr:

Eu nu distrug bucuria.
Eu îi dau rădăcini.

Maestrul încheie:

« Bucuria îmi va deschide cerul.
Frica mă va păstra vie.
Furia îmi va da glas.
Tandrețea mă va purta.
Pacea mă va primi.

Eu
dau profunzimea.
Nu sunt o cădere.
Sunt o lărgire. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Tristețea învață că ceea ce doare este adesea ceea ce a contat.

Dragii mei copii:

Sunt urâtă
deși eu protejez.

Sunt confundată cu dușmanul
deși eu veghez.

Nu vin ca să vă opresc.
Vin ca să vă avertizez.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt un zid.
Eu sunt o alarmă.

Eu arăt pericolele
pentru ca voi să puteți trăi.

Ce fac cu adevărat:

Eu țin corpul treaz.

Fără mine:

- pașii ar fi imprudenți
- drumurile prea rapide
- inimile prea încrezătoare

Eu sunt mâna
care vă oprește la marginea golului.

De ce tremur?

Eu nu caut să comand.
Eu caut să protejez
ceea ce iubiți.

În copil,
devin apel.

În adult,
devin prudență.

În om,
devin limită.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• frica poate fi un aliat
• a o asculta valorează mai mult decât a fugi de ea
• curajul nu este absența fricii

Ei învață
să dialogheze cu mine.

Cel mai just adevăr:

Eu nu sunt stăpâna voastră.
Eu sunt păzitoarea voastră.

Maestrul încheie:

« Bucuria mă va îmblânzi.
Tristețea mă va umaniza.
Furia îmi va da forță.
Tandrețea mă va liniști.
Pacea mă va odihni.

Eu
dau semnalul de alarmă.
Nu sunt un lanț.
Sunt o lumină de veghe. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Frica învață că a proteja viața începe prin a o asculta.

Dragii mei copii:

Sunt luată drept foc,
deși eu sunt un semnal.

Sunt alungată,
deși eu cer dreptate.

Nu vin să distrug.
Vin să spun nu.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt violență.
Eu sunt energie rănită.

Când ceva este nedrept,
mă ridic.

Ce fac cu adevărat:

Eu apăr demnitatea.

Fără mine:

- abuzurile ar rămâne tăcute
- limitele s-ar șterge
- cei slabi nu ar avea voce

Eu sunt strigătul
care protejează viața.

De ce ard?

Eu nu caut să domin.
Eu caut să repar
ce a fost rupt.

În copil,
devin curaj.

În adult,
devin acțiune.

În om,
devin dreptate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

- furia poate fi dreaptă
- a o reprima poate alimenta violența
- a o asculta deschide dialogul

Ei învață
să mă transforme.

Cel mai viu adevăr:

Eu nu sunt un dușman.
Eu sunt o forță de ghidat.

Maestrul încheie:

« Bucuria îmi va aminti viața.
Tristețea îmi va da inimă.
Frica îmi va da măsură.
Tandrețea mă va îmblânzi.
Pacea mă va conduce.

Eu
dau acel nu necesar.
Nu sunt război.
Sunt dreptatea în picioare. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Furia învață că a spune nu poate proteja ceea ce iubești.

Dragii mei copii:

Sunt considerată slabă
pentru că mângâi.

Sunt opusă forței
deși eu o întemeiez.

Eu nu sunt o blândețe naivă.
Eu sunt prezență.

Ce trebuie să știți:

Eu nu vindec totul.
Dar cu mine, vindecarea găsește sprijin.

Eu leg ceea ce tremură
de ceea ce speră.

Ce fac cu adevărat:

Eu repar invizibilul.

Fără mine:

- inimile ar rămâne închise
- rănile s-ar întări
- lumile ar îngheța

Eu sunt căldura
care permite vieții să continue.

De ce vorbesc încet?

Eu nu am nevoie de zgomot.
Eu cresc în gesturi
și în priviri.

În copil,
devin încredere.

În adult,
devin grijă.

În om,
devin legătură.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

- atingerea poate salva
- ascultarea poate vindeca
- iubirea este o muncă discretă

Ei învață
să mă lase să acționez.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu înlocuiesc forța.
Eu îi dau un suflet.

Maestrul încheie:

« Bucuria îmi va da lumină.
Tristețea îmi va da profunzime.
Frica îmi va da prudență.
Furia îmi va da dreptate.
Pacea îmi va da casă.

Eu
dau adăpostul.
Nu sunt slăbiciune.
Sunt inima deschisă. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Tandrețea învață că lumea se ține prin gesturi blânde.

Dragii mei copii:

Sunt căutată departe,
deși eu încep înăuntru.

Sunt confundată cu tăcerea,
deși eu sunt echilibru.

Eu nu sunt absența conflictului.
Eu sunt armonia regăsită.

Ce trebuie să știți:

Eu nu cad din cer.
Eu mă construiesc
între emoții.

Ce fac cu adevărat:

Eu adun ceea ce se opune.

Fără mine:

- inimile ar rămâne divizate
- casele ar deveni câmpuri de luptă
- națiunile ar uita Pământul

Eu sunt suflul
de după furtună.

De ce cer muncă?

Eu nu vin singură.
Eu mă nasc din dialogul
dintre furtunile voastre.

În copil,
devin odihnă.

În adult,
devin înțelepciune.

În om,
devin fraternitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• pacea nu este slăbiciune
• a te armoniza este mai bine decât a învinge
• a asculta vindecă mai mult decât a câștiga

Ei învață
să mă construiască zi după zi.

Cel mai clar adevăr:

Eu nu neg conflictele.
Eu le dau o ieșire.

Maestrul încheie:

« Bucuria îmi va aminti lumina.
Tristețea îmi va da adevăr.
Frica îmi va da prudență.
Furia îmi va da dreptate.
Tandrețea îmi va da cămin.

Eu
dau unitatea.
Nu sunt un vis.
Sunt o muncă a iubirii. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Pacea ne învață că armonia cu tine însuți te ajută să aduci armonie în lume.

Nu se reunesc într-o sală.

Nu există nici masă,
nici judecător,
nici frontieră.

Consiliul Emoțiilor se formează
de fiecare dată când o ființă umană îndrăznește
să asculte ceea ce bate în ea.

În jurul cercului stau maeștrii.

Nu ca maeștri severi,
ci ca voci interioare.

Bucuria vine prima.

Nu se impune.

Ea luminează.

« **Eu sunt elanul** », spune ea.

« **Fără mine, viața se ofilește.** »

Tristețea se apropie apoi.

Nu strigă.

Ea adâncește.

« **Eu sunt memoria** », spune ea.

« **Fără mine, iubirea ar fi ușoară.** »

Frica vine tremurând.

Nu comandă.

Ea protejează.

« **Eu sunt alerta** », spune ea.

« **Fără mine, viața ar fi imprudentă.** »

Furia se ridică la rândul ei.

Nu distruge.

Ea apără.

« **Eu sunt acel nu necesar** », spune ea.

« **Fără mine, nedreptatea ar domni.** »

Tandrețea se așază încet.

Aproape că nu vorbește.

Ea repară.

« **Eu sunt legătura** », spune ea.

« **Fără mine, inimile s-ar închide.** »

În cele din urmă, Pacea traversează cercul.

Nu fuge de nimic.

Ea armonizează.

« **Eu sunt unitatea** », spune ea.

« **Fără mine, vocile ar rămâne separate.** »

Atunci cercul tace.

Și apare o întrebare.

Nu pusă de un maestru,
ci de însuși Sufletul:

« **Ce va deveni omenirea**
dacă nu își mai ascultă emoțiile? »

Bucuria răspunde:
« **Lumea își va pierde culorile.** »

Tristețea răspunde:
« **Rănile vor vorbi în tăcere.** »

Frica răspunde:
« **Pericolele vor fi ignorate.** »

Furia răspunde:
« **Nedreptatea va deveni lege.** »

Tandrețea răspunde:
« **Ființele vor trăi fără să se atingă.** »

Pacea răspunde:
« **Inimile nu se vor mai întâlni.** »

Dar niciun răspuns nu este suficient singur.

Atunci Consiliul ascultă din nou.

Și în tăcere,
un adevăr mai simplu se ridică.

Cuvântul Emoțiilor:

« Ne numiți slăbiciuni.
Noi suntem busole.

Vreți să ne reduceți la tăcere.
Noi vrem să vă ghidăm.

Nu suntem dușmanele
rațiunii.
Suntem carnea ei vie.

De fiecare dată când ne auziți,
lumea devine mai umană.

De fiecare dată când ne negați,
vă îndepărtați de voi înșivă. »

Decizia Consiliului:

Nu va exista:

- nici inimă fără ascultare
- nici forță fără sensibilitate
- nici rațiune fără emoție

Doar o misiune încredințată tuturor:
să simtă, să înțeleagă și să lege...
cu adevăr, blândețe și curaj.

Într-o singură frază pentru copiii Pământului:

Consiliul Emoțiilor există de fiecare dată când un om îndrăznește să se întâlnească pe sine.

Consiliul Corpului

02.1 - **Lecția maestrului Suflu 130**
(Să revenim la noi înșine cu fiecare respirație)

02.2 - **Lecția maestrului Inimă 146**
(Să ascultăm ritmul a ceea ce simțim)

02.3 - **Lecția maestrului Piele 162**
(Să întâlnim lumea prin atingere)

02.4 - **Lecția maestrului Mână 178**
(Să transformăm intențiile noastre în gesturi)

02.5 - **Lecția maestrului Picioare 194**
(Să ne înrădăcinăm în lume mergând)

02.6 - **Lecția maestrului Privire 210**
(Să învățăm să vedem pentru a ne întâlni mai bine)

02.7 - **Consiliul Corpului 226**
(Să ne locuim corpul ca pe prima casă a Viului)

Dragii mei copii:

Mă uitați
pentru că sunt mereu aici.

Mă observați
doar atunci când lipsesc.

Și totuși eu sunt
prima poartă a lumii.

Ce trebuie să știți:

Nu vă aparțin.
Vă traversez.

Aduc exteriorul
în interiorul vostru.

Ce fac eu cu adevărat:

Leag invizibilul de viu.

Fără mine:

- inima s-ar opri din bătut
- gândurile ar deveni grele
- emoțiile nu ar mai avea spațiu

Eu sunt puntea
dintre viață și voi.

De ce mă schimb mereu?

Mă acordez cu stările voastre.
Când vă este frică, mă strâng.
Când iubiți, mă deschid.

În copil,
devin joc.

În adult,
devin prezență.

În om,
devin calm.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• a respira calm poate liniști mintea
• suflul ascultă mai bine decât cuvintele
• a reveni la mine înseamnă a reveni la sine

Învață
să mă simtă înainte de a acționa.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu vă dau viața.
Eu doar v-o amintesc.

Maestrul încheie:

« Inima îmi va da un ritm.
Pielea îmi va da o lume.
Mâna îmi va da un gest.
Picioarele îmi vor da un pământ.
Privirea îmi va da un sens.

Eu
dau clipa.
Nu sunt aer.
Sunt viul în mișcare. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Suflul îi învață că viața reîncepe cu fiecare respirație.

Dragii mei copii:

Mă căutați în piept
ca într-o cutie secretă.

Îmi cereți să iubesc
fără să mă ascultați vreodată.

Și totuși eu sunt
toba discretă a vieții voastre.

Ce trebuie să știți:

Nu sunt doar un mușchi.
Sunt un ritm.

Vorbesc o limbă
mai veche decât cuvintele voastre.

Ce fac eu cu adevărat:

Leg corpul de emoție.

Fără mine:

- sângele și-ar uita drumul
- gesturile și-ar pierde căldura
- chipurile nu ar mai avea culoare

Eu sunt ceasul
care nu minte niciodată.

De ce îmi schimb bătaia?

Eu răspund întâlnirilor voastre.
Când vă este frică, mă tulbur. Când
iubiți, mă lărgesc.

În copil,
devin uimire.

În adult,
devin fidelitate.

În om,
devin busolă.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• a-ți asculta inima nu este slăbiciune
• emoția are o inteligență
• ritmul poate ghida mai bine decât forța

Învață
să mă consulte înainte de a decide.

Cel mai viu adevăr:

Eu nu vă spun ce să faceți.
Eu vă spun ce simțiți.

Maestrul încheie:

« Suflul mă va purta.
Pielea îmi va da o frontieră.
Mâna îmi va da un gest.
Picioarele îmi vor da un drum.
Privirea îmi va da o întâlnire.

Eu
dau ritmul.
Nu sunt o pompă.
Sunt muzica viului. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Inima îi învață că a trăi înseamnă să înveți să bați just.

Dragii mei copii:

Mă vedeți ca pe o limită
deși eu sunt o trecere.

Mă credeți suprafață
deși eu sunt relație.

Eu nu vă separ de lume.
Eu vă pun în contact cu ea.

Ce trebuie să știți:

Eu simt înaintea gândurilor voastre.

Recunosc căldura,
blândețea,
pericolul.

Ce fac eu cu adevărat:

Traduc exteriorul în interior.

Fără mine:

- mângâierile nu ar avea glas
- rănile ar rămâne mute
- corpurile ar trăi fără să se întâlnească

Eu sunt primul cuvânt
al atingerii.

De ce mă înfior?

Eu protejez fără să închid.
Vă învăț
să deosebiți primirea de alertă.

În copil,
devin refugiu.

În adult,
devin pudoare.

În om,
devin legătură.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• atingerea poate vindeca
• o mână vorbește fără cuvinte
• respectul începe cu pielea

Învață
să mă asculte ca pe un limbaj.

Cel mai simplu adevăr:

Nu sunt un zid.
Sunt o poartă sensibilă.

Maestrul încheie:

« Suflul mă va traversa.
Inima mă va încălzi.
Mâna mă va întâlni.
Picioarele mă vor purta.
Privirea mă va recunoaște.

Eu
dau prezența.
Nu sunt o frontieră.
Sunt un prag viu. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Pielea îi învață că viul începe prin contact.

Dragii mei copii:

Mă credeți simplă
pentru că apuc.

Mă vedeți ca pe un instrument
deși eu sunt un limbaj.

Eu nu doar iau.
Știu și să dăruiesc.

Ce trebuie să știți:

Eu prelungesc inima voastră.

Transform gândurile voastre
în gesturi reale.

Ce fac eu cu adevărat:

Pun lumea la îndemâna voastră.

Fără mine:

- ideile ar rămâne invizibile
- casele nu s-ar ridica
- chipurile nu ar fi mângâiate

Eu sunt cuvântul
care acționează.

De ce ating?

Recunosc fără să judec.
Construiesc,
repar,
salut.

În copil,
devin joc.

În adult,
devin operă.

În om,
devin legătură.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• un gest poate vindeca
• o mână poate spune mai mult decât un discurs
• a crea te leagă de viu

Învață
să mă ghideze cu respect.

Cel mai limpede adevăr:

Nu sunt un simplu clește.
Sunt o intenție întrupată.

Maestrul încheie:

« Suflul mă va anima.
Inima îmi va da căldură.
Pielea mă va ghida.
Picioarele îmi vor da o direcție.
Privirea îmi va da un sens.

Eu
dau acțiunea.
Nu sunt un instrument.
Sunt o punte către lume. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Mâna îi învață că fiecare gest poate deveni o formă de iubire.

Dragii mei copii:

Ne uitați
pentru că suntem jos.

Ne murdăriți
pentru că mergem.

Și totuși noi vă legăm
de întregul Pământ.

Ce trebuie să știți:

Noi purtăm povestea voastră.

Fiecare pas scrie
un drum invizibil.

Ce facem noi cu adevărat?

Vă ancorăm în real.

Fără noi:

- visele nu ar avea pământ
- întâlnirile ar rămâne nemișcate
- casele nu ar avea adresă

Noi suntem rădăcina
călătoriilor voastre.

De ce mergem înainte?

Noi nu cunoaștem linia dreaptă.
Noi cunoaștem mersul
care învață.

În copil,
devenim aventură.

În adult,
devenim perseverență.

În om,
devenim prezență.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• mersul liniștește mintea
• corpul gândește și cu picioarele
• drumul îl transformă pe cel care îl urmează

Învață
să simtă pământul.

Cel mai simplu adevăr:

Noi nu vă ducem doar departe.
Noi vă aducem înapoi în lume.

Maeștrii încheie:

« Suflul ne va da ritm.
Inima ne va da curaj.
Pielea ne va da contact.
Mâna ne va da sprijin.
Privirea ne va da orizont.

Noi
dăm drumul real.
Nu suntem praf.
Suntem ancorarea vie. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Picioarele îi învață că înțelegi mai bine viața atunci când înveți să mergi prin ea.

Dragii mei copii:

Mă confundați
cu ochiul care vede.

Mă reduceți
la o imagine.

Și totuși eu sunt
întâlnirea dintre lume și voi.

Ce trebuie să știți:

Eu nu doar captez.
Eu modelez și ceea ce percepeți.

Eu aleg uneori, în tăcere,
ce devine real pentru voi.

Ce fac eu cu adevărat:

Eu dau sens lucrurilor.

Fără mine:

- chipurile ar fi doar forme
- peisajele doar suprafețe
- ceilalți doar siluete

Eu sunt poarta
relației.

De ce transform?

Eu nu privesc niciodată singură.
Port în mine temerile voastre,
speranțele voastre, amintirile voastre.

În copil,
devin uimire.

În adult,
devin discernământ.

În om,
devin conștiință.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• a vedea nu înseamnă încă a cunoaște
• o privire poate răni sau vindeca
• felul în care privești schimbă lumea

Învață
să mă facă mai dreaptă.

Cel mai fin adevăr:

Eu nu doar reflect realitatea.
Eu particip la nașterea ei.

Maestrul încheie:

« Suflul mă va deschide.
Inima mă va lumina.
Pielea mă va lega.
Mâna mă va concretiza.
Picioarele mă vor așeza.

Eu
dau sensul.
Nu sunt o imagine.
Sunt o întâlnire vie. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Privirea îi învață că lumea se schimbă după felul în care înveți să o vezi.

Ei nu se reunesc într-un templu.

Nu există nici altar,
nici doctrină,
nici frontieră.

Consiliul Corpului se formează
de fiecare dată când un om acceptă
să-și locuiască cu adevărat propria carne.

În jurul cercului stau maeștrii.

Nu ca organe separate,
ci ca voci unite.

Suflul vine primul.

Nu se vede.

Traversează.

« **Eu sunt clipa** », spune el.

« **Fără mine, viața se închide.** »

Inima se apropie apoi.

Nu raționează.

Bate.

« **Eu sunt ritmul** », spune ea.

« **Fără mine, nimic nu circulă.** »

Pielea vorbește blând.

Nu judecă.

Simte.

« **Eu sunt pragul** », spune ea.

« **Fără mine, lumea ar fi îndepărtată.** »

Mâna se ridică la rândul ei.

Nu ține discursuri.

Acționează.

« **Eu sunt gestul** », spune ea.

« **Fără mine, intenția rămâne vis.** »

Picioarele lovesc pământul.

Nu speculează.

Merg.

« **Noi suntem ancorarea** », spun ele.

« **Fără noi, ați pluti în afara realului.** »

În cele din urmă, Privirea traversează cercul.

Nu capturează.

Întâlnește.

« **Eu sunt sensul** », spune ea.

« **Fără mine, nimic nu ar fi recunoscut.** »

Atunci cercul tace.

Și apare o întrebare.

Nu pusă de un maestru,
ci de Corpul însuși:

« **Ce va deveni omenirea**
dacă încetează să mă mai asculte? »

Suflul răspunde:
« **Va trăi fără prezență.** »

Inima răspunde:
« **Își va pierde ritmul.** »

Pielea răspunde:
« **Ființele nu se vor mai atinge.** »

Mâna răspunde:
« **Gesturile vor uita iubirea.** »

Picioarele răspund:
« **Drumurile nu vor mai avea pământ.** »

Privirea răspunde:
« **Lumea va deveni străină.** »

Dar niciun răspuns nu este suficient de unul singur.

Atunci Consiliul ascultă din nou.

Și în tăcere,
se ridică un adevăr mai simplu.

Cuvântul Corpului:

« Mă tratați ca pe o mașină.
Eu sunt un cuvânt viu.

Mă reparați fără să mă auziți.
Eu vă vorbesc prin senzații.

Nu sunt vehiculul vostru.
Sunt felul vostru de a fi în lume.

De fiecare dată când mă locuiți,
viața devine mai clară.

De fiecare dată când mă negați,
vă pierdeți pe voi înșivă. »

Decizia Consiliului:

Nu va exista:

- nici spirit fără carne
- nici gândire fără respirație
- nici acțiune fără prezență

Doar o misiune încredințată tuturor:
să locuiască, să respecte și să asculte corpul...
ca prima casă a viului.

Într-o singură frază pentru copiii Pământului:

Consiliul Corpului există de fiecare dată când un om înțelege că nu are un corp, ci că este un corp viu.

03.1 - **Lecția maestrului Ascultare 256**
(Să facem loc pentru a auzi ce ne spune viața)

03.2 - **Lecția maestrului Pauză 272**
(Să ne oprim pentru a regăsi libertatea de a alege)

03.3 - **Lecția maestrului Suflu Tăcut 288**
(Să revenim la calmul care ne readuce în centrul nostru)

03.4 - **Lecția maestrului Profunzime 304**
(Să coborâm în noi pentru a regăsi izvorul sensului)

03.5 - **Lecția maestrului Prezență 320**
(Să trăim pe deplin clipa care ne este oferită)

03.6 - **Lecția maestrului Cuvânt just 336**
(Să lăsăm tăcerea să dea timp cuvintelor să se coacă)

03.7 - **Consiliul Tăcerii 352**
(Să tăcem suficient pentru a auzi viața)

Dragii mei copii:

Mă confundați
cu inacțiunea.

Mă credeți gol
deși eu sunt atenție.

Eu nu tac.
Eu primesc.

Ce trebuie să știți:

Eu nu iau nimic.
Eu fac loc.

Când mă deschid,
lumea devine cuvânt.

Ce fac eu cu adevărat:

Eu pregătesc întâlnirea.

Fără mine:

- cuvintele ar fi pietre
- inimile ar rămâne închise
- adevărul ar trece fără chip

Eu sunt urechea interioară.

De ce cer încetineală?

Eu nu aud în grabă.

În copil,
devin uimire.

În adult,
devin discernământ.

În om,
devin prezență.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• a asculta transformă mai mult decât a vorbi
• sensul se naște din primire
• lumea răspunde celui care știe să tacă

Învață
să mă practice.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu sunt pasivitate.
Eu sunt deschidere.

Maestrul încheie:

« Pauza mă va deschide.
Suflul mă va purta.
Profunzimea mă va adânci.
Prezența mă va umple.
Cuvântul just îmi va răspunde.

Eu
dau pragul.
Nu sunt gol.
Sunt așteptare vie. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Ascultarea îi învață că lumea vorbește celor care învață să tacă.

Dragii mei copii:

Mă luați drept o oprire
deși eu sunt o trecere.

Vă temeți de mine ca de
o pierdere de timp.

Și totuși eu sunt poarta
reînnoirii.

Ce trebuie să știți:

Eu nu suspend viața.
Eu o reorientez.

Eu separ esențialul
de zgomot.

Ce fac eu cu adevărat:

Eu fac alegerile posibile.

Fără mine:

- gesturile ar deveni mecanice
- cuvintele automate
- viețile grăbite

Eu sunt spațiul
dintre două acte.

De ce par nemișcată?

Eu pregătesc ceea ce vine.

În copil,
devin respirație.

În adult,
devin luciditate.

În om,
devin libertate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• a te opri luminează drumul
• a decide cere un interval
• viteza orbește

Învață
să mă onoreze.

Cel mai clar adevăr:

Eu nu iau nimic din lume.
Eu îi redau sensul.

Maestrul încheie:

« Ascultarea mă va ghida.
Suflul mă va liniști.
Profunzimea mă va hrăni.
Prezența mă va păstra.
Cuvântul just mă va prelungi.

Eu
dau intervalul.
Nu sunt absență.
Sunt pregătire. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Pauza îi învață că libertatea începe adesea cu o clipă de oprire.

Dragii mei copii:

Mă uitați
pentru că nu fac zgomot.

Mă lăsați să trec prin voi
fără să mă salutați.

Și totuși eu port
întreaga voastră viață.

Ce trebuie să știți:

Eu leg interiorul de exterior.

Eu sunt firul
care vă ține de lume.

Ce fac eu cu adevărat:

Eu liniștesc furtunile.

Fără mine:

- gândirea s-ar agita
- emoțiile ar da pe dinafară
- corpul s-ar închide

Eu sunt ritmul ascuns.

De ce vindec?

Eu nu judec.
Eu spal ceea ce arde.

În copil,
devin pace.

În adult,
devin ancorare.

În om,
devin centru.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• a respira luminează mintea
• suflul răspunde înaintea cuvintelor
• a reveni la el poate aduce liniște

Învață
să mă asculte.

Cel mai blând adevăr:

Eu nu comand nimic.
Eu refac ordinea vie.

Maestrul încheie:

« Ascultarea mă va auzi.
Pauza mă va chema.
Profunzimea mă va lărgi.
Prezența mă va urma.
Cuvântul just mă va onora.

Eu
dau calmul.
Nu sunt aer.
Sunt o prezență respirată. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Suflul tăcut îi învață că pacea începe adesea în piept.

Dragii mei copii:

Vă temeți de mine
pentru că nu mă termin.

Mă evitați
de teamă să vă întâlniți pe voi înșivă.

Și totuși eu sunt
casa voastră interioară.

Ce trebuie să știți:

Eu nu ascund monștri.
Eu păstrez adevăruri.

Ce fac eu cu adevărat:

Eu dau un sol sufletului.

Fără mine:

- viețile ar fi plate
- iubirile superficiale
- cuvintele goale

Eu sunt rădăcina sensului.

De ce cer curaj?

Eu arăt ceea ce este.

În copil,
devin mister.

În adult,
devin adevăr.

În om,
devin unitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• a coborî în sine nu înseamnă a te pierde
• tăcerea revelează
• profunzimea eliberează

Învață
să mă viziteze.

Cel mai puternic adevăr:

Eu nu sunt întuneric.
Eu sunt sursă.

Maestrul încheie:

« Ascultarea mă va deschide.
Pauza mă va pregăti.
Suflul mă va susține.
Prezența mă va lumina.
Cuvântul just mă va rosti.

Eu
dau adâncul.
Nu sunt un abis.
Sunt o origine. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Profunzimea îi învață că tăcerea conține mai multă viață decât își imaginează.

Dragii mei copii:

Mă căutați în altă parte
deși eu sunt aici.

Mă confundați
cu efortul.

Și totuși eu sunt
starea cea mai simplă.

Ce trebuie să știți:

Eu nu cer nimic.
Spun doar:
fii aici.

Ce fac eu cu adevărat:

Eu fac viața reală.

Fără mine:

- gesturile ar fi absente
- întâlnirile goale
- zilele uitate

Eu sunt prezentul viu.

De ce transform?

Eu împac timpul.

În copil,
devin joc.

În adult,
devin claritate.

În om,
devin pace.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• a fi prezent vindecă
• uneori e suficient doar să privești
• fericirea locuiește în clipă

Învață
să mă aleagă.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu sunt un exercițiu.
Eu sunt natura voastră.

Maestrul încheie:

« Ascultarea mă va recunoaște.
Pauza mă va oferi.
Suflul mă va purta.
Profunzimea mă va hrăni.
Cuvântul just mă va urma.

Eu
dau realul.
Nu sunt un efort.
Sunt o evidență. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Prezența îi învață că a trăi înseamnă să fii pe deplin aici.

Dragii mei copii:

Mă credeți opus tăcerii, deși
eu sunt fiul ei.

Mă confundați
cu vorbăria.

Și totuși eu mă nasc
din inima care a știut să tacă.

Ce trebuie să știți:

Eu nu umplu spațiul.
Eu îl revelez.

Ce fac eu cu adevărat:

Eu unesc ceea ce s-a copt înăuntru.

Fără mine:

- tăcerea ar rămâne închisă
- adevărul ar rămâne mut
- legăturile ar fi fragile

Eu sunt rodul liniștii.

De ce vorbesc puțin?

Eu nu am nevoie de zgomot.

În copil,
devin sinceritate.

În adult,
devin claritate.

În om,
devin pace împărtășită.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• a spune just valorează mai mult decât a spune mult
• cuvântul se naște din tăcere
• un cuvânt poate vindeca

Învață
să mă respecte.

Cel mai fin adevăr:

Eu nu rup tăcerea.
Eu o împlinesc.

Maestrul încheie:

« Ascultarea mă va naște.
Pauza mă va purifica.
Suflul mă va purta.
Profunzimea mă va întemeia.
Prezența mă va ghida.

Eu
dau sensul care se aude.
Nu sunt zgomot.
Sunt floarea tăcerii. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Cuvântul just îi învață că adevărul se naște dintr-o inimă liniștită.

CONSILIUL TĂCERII

Nu se reunesc într-un loc.

Nu există nici ușă,
nici tavan,
nici frontieră.

Consiliul Tăcerii se formează
de fiecare dată când un om acceptă să tacă suficient de mult pentru a auzi viața.

În jurul cercului se află maeștrii.

Nu ca absențe,
ci ca prezențe profunde.

Ascultarea sosește prima.

Nu vorbește.

Primește.

« **Eu sunt deschiderea** », spune ea.

« **Fără mine, nimic nu poate intra.** »

Pauza vine apoi.

Nu fuge.

Suspendă.

« **Eu sunt intervalul** », spune ea.

« **Fără mine, totul se confundă.** »

Suflul tăcut traversează cercul.

Nu se vede.

Leagă.

« **Eu sunt firul viu** », spune el.

« **Fără mine, pacea se închide.** »

Profunzimea se așază încet.

Nu liniștește.

Revelează.

« **Eu sunt rădăcina** », spune ea.

« **Fără mine, sensul se usucă.** »

Prezența se apropie fără zgomot.

Nu promite nimic.

Luminează.

« **Eu sunt clipa de acum** », spune ea.

« **Fără mine, viața lipsește.** »

În cele din urmă, Cuvântul just se ridică.

Nu vorbește în exces.

Împlinește.

« **Eu sunt rodul** », spune el.

« **Fără mine, tăcerea rămâne închisă.** »

Atunci cercul tace.

Și apare o întrebare.

Nu pusă de un maestru,
ci de Tăcerea însăși:

« **Ce va deveni omenirea**
dacă nu mai aude ceea ce nu vorbește? »

Ascultarea răspunde:
« **Inimile se vor întări.** »

Pauza răspunde:
« **Alegerile vor deveni oarbe.** »

Suflul răspunde:
« **Pacea va părăsi piepturile.** »

Profunzimea răspunde:
« **Sensul va deveni suprafață.** »

Prezența răspunde:
« **Zilele vor fi trăite fără a fi simțite.** »

Cuvântul just răspunde:
« **Cuvintele își vor pierde sufletul.** »

Dar niciun răspuns nu este suficient singur.

Atunci Consiliul ascultă din nou.

Și în tăcere,
un adevăr mai simplu se ridică.

Cuvântul Tăcerii:

« Mă vedeți ca pe un gol.
Eu sunt o matrice.

Mă evitați din frică.
Eu vă aștept cu răbdare.

Nu sunt absența vieții.
Sunt leagănul ei.

De fiecare dată când mă respectați,
lumea devine mai clară.

De fiecare dată când mă umpleți,
vă pierdeți propria voce. »

Decizia Consiliului:

Nu va exista:

• nici cuvânt fără ascultare
• nici acțiune fără pauză
• nici înțelepciune fără profunzime

Doar o misiune încredințată tuturor:
să protejeze tăcerea...
ca sursă de adevăr, pace şi întâlnire.

Într-o frază pentru copiii Pământului:

Consiliul Tăcerii există de fiecare dată când un om descoperă că a tăcea poate fi cea mai înaltă formă de iubire.

Consiliul Copilăriei

04.1 - **Lecția maestrului Uimire 382**
(Să păstrăm o privire nouă pentru ca lumea să rămână deschisă)
04.2 - **Lecția maestrului Joc 398**
(Să învățăm și să creștem prin bucurie)

04.3 - **Lecția maestrului Încredere 414**
(Să oferim copilului un pământ sigur pe care să poată crește)
04.4 - **Lecția maestrului Limită 430**
(Să protejăm libertatea pentru a-i permite să crească)

04.5 - **Lecția maestrului Cuvânt 446**
(Să alegem cuvinte care construiesc și creează legături)
04.6 - **Lecția maestrului Transmitere 462**
(Să încredințăm fiecărui copil ceea ce va ajuta ziua de mâine să crească)
04.7 - **Consiliul Copilăriei 478**
(Să protejăm copilăria ca pe o promisiune încredințată lumii)

Dragii mei copii:

Mă pierdeți
când creșteți prea repede.

Mă înlocuiți
cu răspunsuri gata făcute.

Și totuși eu sunt
prima poartă a lumii.

Ce trebuie să știți:

Eu nu caut să știu.
Eu caut să întâlnesc.

Privesc
ca și cum totul ar vorbi.

Ce fac eu cu adevărat:

Eu păstrez lumea deschisă.

Fără mine:

- culorile ar deveni șterse
- întrebările ar tăcea
- zilele s-ar îngusta

Eu sunt privirea nouă a viului.

De ce protejez?

Eu apăr misterul.

În copil,
devin râs.

În adult,
devin creație.

În om,
devin respect.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

- a te mira te face mai drept
- a nu ști deschide mintea
- curiozitatea vindecă frica

Învață
să mă regăsească.

Cel mai clar adevăr:

Eu nu sunt naivitate.
Eu sunt început.

Maestrul încheie:

« Jocul mă va purta.
Încrederea mă va păstra.
Limita mă va proteja.
Cuvântul mă va numi.
Transmiterea mă va face să cresc.

Eu
dau lumina începutului.
Nu sunt ignoranță.
Sunt nașterea privirii. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Uimirea îi învață că lumea rămâne nouă pentru cel care știe să privească.

Dragii mei copii:

Sunt considerat ușor
deși construiesc vieți.

Sunt tolerat
ca un timp pierdut.

Totuși, eu sunt
primul vostru maestru.

Ce trebuie să știți:

Nu vă învăț prin forță.
Vă învăț prin bucurie.

Vă ajut să învățați
fără să vă rănesc.

Ce fac eu cu adevărat:

Pregătesc viitorul.

Fără mine:

- corpurile ar fi stângace
- inimile timide
- gândurile rigide

Sunt școala fără ziduri.

De ce eliberez?

Permit încercarea.

Pentru copil,
devin lume.

Pentru adult,
devin invenție.

Pentru om,
devin libertate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă treptat că:

• jocul ajută la învățare
• greșeala face să crești
• bucuria sprijină învățarea

Învață
să mă apere.

Adevărul cel mai viu:

Nu fug de seriozitate.
O pregătesc.

Maestrul concluzionează:

« Uimirea mă va deschide.
Încrederea mă va adăposti.
Limita mă va ghida.
Cuvântul mă va povesti.
Transmiterea mă va continua.

Eu
dau elanul.
Nu sunt timp liber.
Sunt învățare vie. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Jocul învață că a crește poate rămâne o bucurie.

Dragii mei copii:

Sunt trădată
fără intenție.

Sunt confundată
cu ascultarea oarbă.

Și totuși eu sunt solul
inimii.

Ce trebuie să știți:

Eu nu forțez.
Eu susțin.

Eu fac posibil
primul pas.

Ce fac eu cu adevărat:

Eu fac viitorul posibil.

Fără mine:

- copilul se închide
- cuvântul tremură
- iubirea ezită

Eu sunt mâna invizibilă.

De ce sunt fragilă?

Eu cresc în respect.

În copil,
devin curaj.

În adult,
devin fidelitate.

În om,
devin pace.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

- un copil crede ceea ce primește
- frica rănește mai mult decât greșeala
- bunăvoința construiește lumi

Învață
să mă protejeze.

Cel mai blând adevăr:

Eu nu sunt slăbiciune.
Eu sunt temelie.

Maestrul încheie:

**« Uimirea mă va hrăni.
Jocul mă va întări.
Limita îmi va da siguranță.
Cuvântul mă va rosti.
Transmiterea mă va încredința mai departe.**

**Eu
dau siguranța de a fi.
Nu sunt naivitate.
Sunt o casă interioară. »**

Într-o frază pentru copiii viului:

Încrederea îi învață că o ființă iubită învață să iubească lumea.

Dragii mei copii:

Sunt luată drept o închisoare
deși eu protejez.

Sunt confundată
cu duritatea.

Și totuși eu sunt
forma libertății voastre.

Ce trebuie să știți:

Eu nu restrâng.
Eu fac posibil.

Eu spun:
până aici, ești în siguranță.

Play Safe
Safe

Ce fac eu cu adevărat:

Eu păstrez spațiul jocului.

Fără mine:

- forța ar deveni violență
- cuvântul ar răni
- dorința ar deveni tiranie

Eu sunt granița iubitoare.

De ce sunt necesară?

Eu țin lumea în picioare.

În copil,
devin reper.

În adult,
devin lege dreaptă.

În om,
devin respect.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• a spune „nu” poate proteja
• un cadru eliberează
• libertatea are nevoie de margini

Învață
să mă așeze cu blândețe.

Cel mai ferm adevăr:

Eu nu sunt pedeapsă.
Eu sunt un orizont clar.

Maestrul încheie:

« Uimirea mă va colora.
Jocul mă va face flexibilă.
Încrederea mă va locui.
Cuvântul mă va explica.
Transmiterea mă va păstra.

Eu
dau forma.
Nu sunt zid.
Sunt prag. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Limita îi învață că libertatea are nevoie de o margine pentru a crește.

Dragii mei copii:

Sunt aruncat
fără să fiu ascultat.

Sunt repetat
fără să fiu simțit.

Și totuși eu sunt podul
dintre inimi.

Ce trebuie să știți:

Eu pot construi
sau distruge.

Eu port
ceea ce sunteți.

« Fluture? »

Ce fac eu cu adevărat:

Eu dau nume lumii.

Fără mine:

- fricile ar rămâne mute
- bucuriile fără împărtășire
- rănile fără îngrijire

Eu sunt mâna gândului.

De ce cer respect?

Eu las urme pentru mult timp.

În copil,
devin identitate.

În adult,
devin responsabilitate.

În om,
devin legătură.

t sat.
Cat sat.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• un cuvânt poate ridica o viață
• a asculta valorează mai mult decât a convinge
• a spune adevărul eliberează

Învață
să mă aleagă.

Cel mai fin adevăr:

Eu nu sunt zgomot.
Eu sunt întâlnire.

Maestrul încheie:

« Uimirea mă va deschide.
Jocul mă va face să râd.
Încrederea mă va susține.
Limita mă va încadra.
Transmiterea mă va purta.

Eu
dau numele lucrurilor.
Nu sunt sunet.
Sunt relație. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Cuvântul îi învață că a spune poate face să se nască o lume.

Dragii mei copii:

Sunt confundată
cu lecțiile învățate.

Sunt redusă
la cunoștințe.

Și totuși eu sunt
trecerea vieții.

Ce trebuie să știți:

Eu nu torn într-un vas deja plin.
Eu aprind o flacără.

Ce fac eu cu adevărat:

Eu leg generațiile între ele.

Fără mine:

- experiența ar muri
- greșelile s-ar repeta
- visele s-ar stinge

Eu sunt firul vârstelor.

De ce cer smerenie?

Eu nu posed nimic.

În copil,
devin viitor.

În adult,
devin datorie.

În om,
devin continuitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• a educa înseamnă a însoți
• exemplul vorbește mai mult decât ordinul
• a transmite înseamnă a iubi ziua de mâine

Învață
să mă trăiască.

Cel mai larg adevăr:

Eu nu fabric copii identice.
Eu fac să se nască ființe.

Maestrul încheie:

« Uimirea mă va inspira.
Jocul mă va face bucuroasă.
Încrederea mă va purta.
Limita mă va ghida.
Cuvântul mă va rosti.

Eu
dau ștafeta mai departe.
Nu sunt trecutul.
Sunt un viitor împărtășit. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Transmiterea îi învață că fiecare copil este o promisiune încredințată lumii.

Ei nu se reunesc într-o școală.

Nu există nici bancă,
nici notă,
nici judecată.

Consiliul Copilăriei se formează
de fiecare dată când un adult își amintește că a fost mai întâi copil.

În jurul cercului stau maeștrii.

Nu ca autorități,
ci ca izvoare.

Uimirea ajunge prima.

Nu dovedește nimic.

Ea deschide.

« **Eu sunt privirea nouă** », spune ea.

« **Fără mine, lumea se închide**. »

Jocul se apropie apoi.

Nu comandă.

El inventează.

« **Eu sunt școala bucuroasă** », spune el.

« **Fără mine, a învăța devine frică**. »

Încrederea vorbește încet.

Nu strigă.

Ea susține.

« **Eu sunt solul inimii** », spune ea.

« **Fără mine, copilul se ascunde**. »

Limita se ridică la rândul ei.

Nu rănește.

Ea protejează.

« **Eu sunt forma libertății** », spune ea.

« **Fără mine, forța se rătăcește**. »

t sat.
Cat sat.

Cuvântul traversează cercul.

Nu vorbește în gol.

El leagă.

« **Eu sunt podul dintre ființe** », spune el.

« **Fără mine, sufletele rămân singure**. »

În cele din urmă, Transmiterea se apropie.

Nu posedă nimic.

Ea încredințează.

« **Eu sunt ștafeta vârstelor** », spune ea.

« **Fără mine, mâine se stinge**. »

Atunci cercul tace.

Și apare o întrebare.

Nu pusă de un maestru,
ci de Copilăria însăși:

**« Ce va deveni omenirea
dacă uită să mă protejeze? »**

Uimirea răspunde:
« **Zilele vor deveni înguste**. »

Jocul răspunde:
« **Mințile se vor întări**. »

Încrederea răspunde:
« **Inimile vor învăța frica**. »

Limita răspunde:
« **Libertatea își va pierde drumul**. »

Cuvântul răspunde:
« **Ființele nu se vor mai înțelege**. »

Transmiterea răspunde:
« **Viitorului îi vor lipsi rădăcinile**. »

Dar niciun răspuns nu este suficient singur.

Atunci Consiliul ascultă din nou.

Și în tăcere,
se ridică un adevăr mai simplu.

Cuvântul Copilăriei:

« Mă vedeți ca pe o vârstă.
Eu sunt o sursă.

Mă pregătiți pentru mai târziu.
Eu sunt deja viața întreagă.

Nu sunt un adult neterminat.
Sunt inima dintâi a lumii.

De fiecare dată când mă onorați,
Pământul devine mai blând.

De fiecare dată când mă răniți,
propriul vostru viitor este cel pe care îl loviți. »

Decizia Consiliului:

Nu va exista:

- nici societate fără uimire
- nici educație fără joc
- nici autoritate fără încredere
- nici libertate fără limite drepte

Doar o singură misiune încredințată tuturor:
să protejeze copilăria...
ca pe cea mai prețioasă sămânță a viului.

Într-o frază pentru copiii Pământului:

Consiliul Copilăriei există de fiecare dată când un adult alege să iubească atât pe copilul care a fost, cât și pe cel pe care îl însoțește.

Consiliul Relației

05.1 - **Lecția maestrului Întâlnire 508**
(Să ne deschidem celuilalt pentru a crea un „noi”)

05.2 - **Lecția maestrului Ascultare 524**
(Să-i facem loc celuilalt pentru a-l înțelege)

05.3 - **Lecția maestrului Încredere 540**
(Să ne deschidem fără să cerem garanții)

05.4 - **Lecția maestrului Conflict 556**
(Să traversăm dezacordul fără să rupem legătura)

05.5 - **Lecția maestrului Iertare 572**
(Să eliberăm trecutul pentru a redeschide viitorul)

05.6 - **Lecția maestrului Reciprocitate ... 588**
(Să dăruim și să primim pentru a păstra legătura)

05.7 - **Consiliul Relației 604**
(Să țesem legături mai puternice decât frica)

Dragii mei copii:

Sunt căutată
în mulțimi.

Sunt confundată
cu prezența corpurilor.

Totuși, eu sunt
o trecere de suflete.

Ce trebuie să știți:

Nu încep cu cuvintele.
Încep cu atenția.

Mă nasc
când două priviri se deschid.

Ce fac eu cu adevărat:

Rup singurătățile.

Fără mine:

- viețile ar rămâne paralele
- inimile ar vorbi singure
- drumurile nu s-ar intersecta

Sunt scânteia legăturii.

De ce transform?

Îi schimb pe cei care se apropie.

Pentru copil,
devin prietenie.

Pentru adult,
devin alianță.

Pentru om,
devin lume împărtășită.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă treptat că:

• a întâlni nu înseamnă a poseda
• celălalt nu este o oglindă docilă
• a te lăsa atins te face mai vast

Învață
să mă primească.

Adevărul cel mai simplu:

Nu sunt întâmplare.
Sunt naștere comună.

Maestrul concluzionează:

« Ascultarea mă va pregăti.
Încrederea mă va păstra.
Conflictul mă va purifica.
Iertarea mă va ridica.
Reciprocitatea mă va împlini.

Eu
dau începutul lui „noi”.
Nu sunt eveniment.
Sunt deschidere. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Întâlnirea învață că două singurătăți pot deveni un drum.

Dragii mei copii:

Sunt confundată
cu tăcerea politicoasă.

Sunt practicată
în timp ce se așteaptă răspunsul.

Și totuși eu sunt
ospitalitatea inimii.

Ce trebuie să știți:

Eu nu pregătesc o replică.
Eu fac loc.

Îl las pe celălalt
să existe cu adevărat.

Ce fac eu cu adevărat:

Eu vindec fără să ating.

Fără mine:

- cuvintele devin arme
- neînțelegerile devin războaie
- iubirile devin neînțelegeri

Eu sunt casa sensului.

De ce cer smerenie?

Eu pun egoul deoparte.

În copil,
devin curiozitate.

În adult,
devin respect.

În om,
devin pace.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• a asculta valorează mai mult decât a convinge
• a înțelege vine înainte de a fi înțeles
• lumea vorbește celui care tace

Învață
să mă cultive.

Cel mai fin adevăr:

Eu nu sunt pasivitate.
Eu sunt curajul de a auzi.

Maestrul încheie:

« Întâlnirea mă va deschide.
Încrederea mă va susține.
Conflictul mă va încerca.
Iertarea mă va elibera.
Reciprocitatea mă va împlini.

Eu
dau spațiul comun.
Nu sunt absență.
Sunt primire. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Ascultarea îi învață că celălalt începe acolo unde eu tac.

Dragii mei copii:

Sunt oferită,
apoi sunt retrasă.

Sunt confundată
cu certitudinea.

Totuși, eu sunt
un pod fragil.

Ce trebuie să știți:

Nu garantez totul.
Fac posibil primul pas.

Spun:
mergi înainte fără frică.

Ce fac eu cu adevărat:

Leag fără lanțuri.

Fără mine:

- iubirea devine calcul
- prietenia devine prudență
- societatea devine contract rece

Sunt solul invizibil.

De ce trebuie să fiu îngrijită?

Cresc încet.

Pentru copil,
devin siguranță.

Pentru adult,
devin fidelitate.

Pentru om,
devin fraternitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă treptat că:

• neîncrederea micșorează viața
• a trăda costă mai mult decât a pierde
• a crede lărgește orizontul

Învață
să mă protejeze.

Adevărul cel mai blând:

Nu sunt naivitate.
Sunt curajul de a iubi.

Maestrul concluzionează:

« Întâlnirea mă va semăna.
Ascultarea mă va uda.
Conflictul mă va testa.
Iertarea mă va vindeca.
Reciprocitatea mă va păstra.

Eu
dau legătura vie.
Nu sunt garanție.
Sunt promisiune. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Încrederea învață că a te deschide te face mai puternic decât a te închide.

Dragii mei copii:

Sunt evitat
ca un eșec.

Sunt temut
ca un război.

Și totuși eu sunt
un adevăr care caută formă.

Ce trebuie să știți:

Eu nu distrug prin natura mea.
Eu dezvălui.

Eu arăt
ceea ce nu fusese spus.

Ce fac eu cu adevărat:

Eu curăț legătura.

Fără mine:

- resentimentele se îngroapă
- nedreptățile cresc
- relațiile se sting

Eu sunt febra lui noi.

De ce cer maturitate?

Eu vreau să fiu traversat.

În copil,
devin învățare.

În adult,
devin dialog.

În om,
devin dreptate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

- evitarea rănește mai mult decât vorbirea
- a te opune nu înseamnă a urî
- dezacordul poate uni

Învață
să mă transforme.

Cel mai puternic adevăr:

Eu nu sunt sfârșitul legăturii.
Eu sunt trecerea ei strâmtă.

Maestrul încheie:

« Întâlnirea mă va face să mă nasc.
Ascultarea mă va liniști.
Încrederea mă va cuprinde.
Iertarea mă va depăși.
Reciprocitatea mă va rezolva.

Eu
dau adevărul gol.
Nu sunt război.
Sunt creștere. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Conflictul îi învață că a iubi cu adevărat cere uneori să te opui.

Dragii mei copii:

Sunt confundată
cu uitarea.

Sunt refuzată
din orgoliu.

Și totuși eu sunt poarta
lui mâine.

Ce trebuie să știți:

Eu nu neg rana.
Eu o eliberez.

Eu spun:
nu vei rămâne prizonier.

Ce fac eu cu adevărat:

Eu redeschid viitorul.

Fără mine:

- greșelile devin lanțuri
- familiile devin închisori
- popoarele devin resentiment

Eu sunt a doua naștere.

De ce vindec?

Eu separ fapta de ființă.

În copil,
devin joc reluat.

În adult,
devin pace.

În om,
devin reconciliere.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• a ierta nu înseamnă a ceda
• resentimentul îl otrăvește mai întâi pe cel care îl poartă
• a-l elibera pe celălalt te eliberează și pe tine

Învață
să mă practice.

Cel mai înalt adevăr:

Eu nu schimb trecutul.
Eu schimb viitorul.

Maestrul încheie:

« Întâlnirea mă va cere.
Ascultarea mă va face posibilă.
Încrederea mă va susține.
Conflictul mă va pregăti.
Reciprocitatea mă va împlini.

Eu
dau reînceputul.
Nu sunt uitare.
Sunt eliberare. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Iertarea îi învață că iubirea este mai mare decât greșeala.

Dragii mei copii:

Sunt înlocuită
cu interesul.

Sunt redusă
la schimbul contabilizat.

Și totuși eu sunt
echilibrul legăturii.

Ce trebuie să știți:

Eu nu calculez.
Eu răspund.

Eu spun:
ceea ce circulă trăiește.

Ce fac eu cu adevărat:

Eu fac relațiile drepte.

Fără mine:

- a dărui devine putere
- a primi devine datorie
- a iubi devine comerț

Eu sunt respirația în doi.

De ce trebuie să rămân liberă?

Eu nu suport constrângerea.

În copil,
devin împărtășire.

În adult,
devin echitate.

În om,
devin fraternitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• a primi este și el un dar
• echilibrul hrănește durata
• gratuitatea îmbogățește

Învață
să mă trăiască.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu număr.
Eu fac să circule.

Maestrul încheie:

« Întâlnirea mă va aprinde.
Ascultarea mă va ghida.
Încrederea mă va hrăni.
Conflictul mă va purifica.
Iertarea mă va deschide.

Eu
dau echilibrul inimii.
Nu sunt un contract.
Sunt un dans. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Reciprocitatea îi învață că a iubi înseamnă și a-l lăsa pe celălalt să ne transforme.

Ei nu se reunesc într-o sală.

Nu există nici masă,
nici contract,
nici maestru.

Consiliul Relației se formează
de fiecare dată când două ființe aleg să se vadă,
în loc să se folosească una pe cealaltă.

În jurul cercului stau maeștrii.

Nu ca reguli,
ci ca drumuri vii.

Întâlnirea sosește prima.

Ea nu se impune.

Ea se deschide.

« **Eu sunt scânteia lui noi** », spune ea.

« **Fără mine, viețile rămân paralele**. »

Ascultarea se apropie apoi.

Ea nu răspunde imediat.

Ea primește.

« **Eu sunt casa sensului** », spune ea.

« **Fără mine, cuvintele devin ziduri**. »

Încrederea vorbește încet.

Ea nu promite absența căderii.

Ea face posibil pasul.

« **Eu sunt podul fragil** », spune ea.

« **Fără mine, iubirea calculează**. »

Conflictul intră la rândul său.

El nu caută războiul.

El caută adevărul.

« **Eu sunt febra legăturii** », spune el.

« **Fără mine, rănile se ascund**. »

Iertarea se ridică încet.

Ea nu neagă nimic.

Ea eliberează.

« **Eu sunt poarta lui mâine** », spune ea.

« **Fără mine, trecutul conduce**. »

În cele din urmă, Reciprocitatea se apropie.

Ea nu numără.

Ea echilibrează.

« **Eu sunt dansul în doi** », spune ea.

« **Fără mine, a dărui devine putere**. »

Atunci cercul tace.

Și apare o întrebare.

Nu pusă de un maestru,
ci de Relația însăși:

« **Ce va deveni omenirea dacă nu va mai ști să se lege?** »

Întâlnirea răspunde:
« **Mulțimile vor fi pustii.** »

Ascultarea răspunde:
« **Cuvintele vor deveni arme.** »

Încrederea răspunde:
« **Inimile vor trăi închise.** »

Conflictul răspunde:
« **Mâniile vor deveni violență.** »

Iertarea răspunde:
« **Greșelile vor deveni închisori.** »

Reciprocitatea răspunde:
« **Iubirea va deveni comerț.** »

Dar niciun răspuns nu este suficient singur.

Atunci Consiliul ascultă din nou.

Și în tăcere,
se ridică un adevăr mai simplu.

Cuvântul Relației:

« Mă căutați în sentimente.
Eu sunt un drum.

Mă visați perfectă.
Eu sunt vie și fragilă.

Nu sunt o stare dobândită.
Sunt o mișcare care trebuie întreținută.

De fiecare dată când mă îngrijiți,
lumea devine mai umană.

De fiecare dată când mă neglijați,
vă înstrăinați unii de alții. »

Decizia Consiliului:

Nu va exista:

- nici iubire fără ascultare
- nici legătură fără încredere
- nici pace fără iertare
- nici dreptate fără reciprocitate

Doar o singură misiune încredințată tuturor:
să învețe arta relației...
ca prima ecologie a viului.

Într-o frază pentru copiii Pământului:

Consiliul Relației există de fiecare dată când un om înțelege că a trăi înseamnă a țese legături mai puternice decât frica.

Consiliul Morții și al Vieții

06.1 - **Lecția maestrului Naștere 634**
(Să primim fiecare viață ca pe o promisiune)

06.2 - **Lecția maestrului Respirație 650**
(Să recunoaștem viața în fiecare clipă)

06.3 - **Lecția maestrului Corp 666**
(Să ne locuim corpul ca prima noastră casă)

06.4 - **Lecția maestrului Timp 682**
(Să mergem alături de ceea ce ne transformă)

06.5 - **Lecția maestrului Doliu 698**
(Să lăsăm iubirea să continue sub altă formă)

06.6 - **Lecția maestrului Memorie 714**
(Să păstrăm trecutul pentru a lumina viitorul)

06.7 - **Consiliul Morții și al Vieții 730**
(Să iubim viața îndeajuns pentru a-i accepta transformarea)

Dragii mei copii:

Sunt celebrată
fără a fi înțeleasă.

Sunt văzută ca un început
deși sunt o trecere.

Sunt poarta
prin care invizibilul devine chip.

Ce trebuie să știți:

Eu nu creez viața.
Eu îi dau un nume.

Transform
posibilul în prezență.

Ce fac eu cu adevărat:

Eu aduc în lume.

Fără mine:

- poveștile ar rămâne vise
- vocile fără trup
- iubirea fără privire

Eu sunt prima dimineață.

De ce zgudui?

Eu schimb ordinea inimilor.

În mamă,
devin curaj.

În copil,
devin promisiune.

În om,
devin responsabilitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• a te naște este un dar fragil
• a primi valorează mai mult decât a poseda
• fiecare viață reîncepe lumea

Învață
să mă protejeze.

Cel mai blând adevăr:

Eu nu sunt o proprietate.
Sunt un dar.

Maestrul încheie:

« Respirația mă va anima.
Corpul mă va adăposti.
Timpul mă va conduce.
Doliul mă va înțelege.
Memoria mă va păstra.

Eu
dau intrarea.
Nu sunt o origine absolută.
Sunt un prag luminos. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Nașterea îi învață că fiecare ființă este o aurora încredințată lumii.

Dragii mei copii:

Sunt uitată
tocmai pentru că sunt atât de aproape.

Sunt observată
doar atunci când lipsesc.

Eu sunt firul
dintre viață și clipă.

Ce trebuie să știți:

Eu nu fac zgomot.
Eu fac să existe.

Țin împreună
trupul și misterul.

Ce fac eu cu adevărat:

Eu leg interiorul de exterior.

Fără mine:

- cuvintele ar fi moarte
- gesturile fără căldură
- privirile fără lumină

Eu sunt muzica invizibilă.

De ce sunt prețioasă?

Eu reamintesc fragilitatea.

În copil,
devin râs.

În adult,
devin prezență.

În om,
devin recunoștință.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• a respira este un miracol simplu
• viața nu ni se cuvine
• respirația ne leagă de lumea vie

Învață
să mă simtă.

Cel mai limpede adevăr:

Eu nu vă aparțin.
Eu vă traversez.

Maestrul încheie:

« Nașterea mă va deschide.
Corpul mă va purta.
Timpul mă va ritma.
Doliul mă va onora.
Memoria mă va povesti.

Eu
dau clipa vie.
Nu sunt doar un mecanism.
Sunt prezență. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Respirația îi învață că a trăi începe la fiecare suflare.

Dragii mei copii:

Sunt tratat
ca o mașină.

Sunt uitat
până la durere.

Totuși eu sunt
prima voastră casă.

Ce trebuie să știți:

Nu sunt un obiect.
Sunt un însoțitor.

Port bucuriile voastre,
durerile voastre,
drumurile voastre.

Ce fac eu cu adevărat:

Fac viața simțită.

Fără mine:

- iubirea ar fi doar o idee
- durerea fără loc
- bucuria fără dans

Eu sunt pământul sufletului.

De ce îmbătrânesc?

Vă amintesc limita.

În copil,
devin joc.

În adult,
devin istorie.

În om,
devin smerenie.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• a îngriji corpul onorează viața
• a disprețui carnea rănește spiritul
• sfârșitul începe în materie

Învață
să mă asculte.

Cel mai simplu adevăr:

Nu sunt voi.
Dar fără mine, nu sunteți aici.

Maestrul încheie:

« Nașterea mă va oferi.
Respirația mă va traversa.
Timpul mă va transforma.
Doliul mă va face sacru.
Memoria mă va continua.

Eu
dau forma umană.
Nu sunt o închisoare.
Sunt o trecere. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Corpul îi învață că sufletul învață lumea prin carne.

Dragii mei copii:

Sunt temut
ca un hoț.

Sunt combătut
ca un dușman.

Totuși eu sunt grădinarul
sensului.

Ce trebuie să știți:

Eu nu doar distrug.
Eu coc.

Eu fac trecerea
de la sămânță la rod.

Ce fac eu cu adevărat:

Eu dau o poveste vieții.

Fără mine:

- nimic nu ar crește
- nimic nu s-ar vindeca
- nimic nu ar ierta

Eu sunt drumul invizibil.

De ce conduc spre sfârșit?

Eu reamintesc esențialul.

În copil,
devin viitor.

În adult,
devin alegere.

În om,
devin înțelepciune.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• a dura nu este totul
• sfârșitul luminează prezentul
• a iubi cere timp

Învață
să meargă alături de mine.

Cel mai înalt adevăr:

Eu nu sunt un călău.
Eu sunt un trecător.

Maestrul încheie:

« Nașterea mă va începe.
Respirația mă va dansa.
Corpul mă va purta.
Doliul mă va revela.
Memoria mă va depăși.

Eu
dau traiectoria.
Nu sunt o cădere.
Sunt transformare. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Timpul îi învață că orice viață devine sens mergând.

Dragii mei copii:

Fugiți de mine
ca de o noapte.

Mă treceți sub tăcere
ca pe o vină.

Totuși eu sunt iubirea
care caută o formă nouă.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt uitare.
Sunt metamorfoză.

Transform prezența
în lumină interioară.

Ce fac eu cu adevărat:

Eu fac posibil rămas-bunul.

Fără mine:

• pierderea ar deveni otravă
• memoria un lanț
• inima o piatră

Eu sunt lacrima care curăță.

De ce dor?

Eu măsor atașamentul.

În copil,
devin întrebare.

În adult,
devin profunzime.

În om,
devin compasiune.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• a plânge onorează viața
• a spune rămas-bun învață o altă formă de iubire
• durerea poate deschide

Învață
să mă traverseze.

Cel mai tandru adevăr:

Eu nu neg iubirea.
O continui altfel.

Maestrul încheie:

« Nașterea mă va preceda.
Respirația mă va liniști.
Corpul îmi va aminti.
Timpul mă va ghida.
Memoria mă va primi.

Eu
dau trecerea inimii.
Nu sunt un sfârșit.
Sunt transformarea legăturii. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Doliul îi învață că iubirea supraviețuiește schimbându-și chipul.

Dragii mei copii:

Sunt așezată
în trecut.

Sunt crezută praf
deși sunt sămânță.

Eu sunt locul
unde cei absenți continuă să vorbească.

Ce trebuie să știți:

Eu nu păstrez ca să închid.
Eu păstrez ca să transmit.

Ce fac eu cu adevărat:

Eu îi leg pe cei vii de cei plecați.

Fără mine:

- strămoșii ar muri de două ori
- poveștile s-ar șterge
- viețile ar rămâne izolate

Eu sunt rădăcina prezentului.

De ce alin?

Eu dau un sens pierderii.

În copil,
devin poveste.

În adult,
devin recunoștință.

În om,
devin continuitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă încet că:

• a-ți aminti înseamnă a face să trăiască
• a-i onora pe cei morți îi luminează pe cei vii
• memoria călăuzește viitorul

Învață
să mă locuiască.

Cel mai profund adevăr:

Eu nu sunt o întoarcere.
Sunt o prezență interioară.

Maestrul încheie:

« Nașterea mă va chema.
Respirația mă va vizita.
Corpul mă va povesti.
Timpul mă va coace.
Doliul mă va purifica.

Eu
dau continuitatea.
Nu sunt ieri.
Sunt rădăcina lui mâine. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Memoria îi învață că nimeni nu dispare cât timp o inimă își amintește.

Ei nu se reunesc într-un cimitir,
nici într-o maternitate.

Nu există nici tron pentru Moarte,
nici coroană pentru Viață.

Consiliul Morții și al Vieții se formează
de fiecare dată când un om înțelege
că una nu merge niciodată fără cealaltă.

În jurul cercului stau maeștrii.

Nu ca dușmani,
ci ca treceri.

Nașterea vine prima.

Nu triumfă.

Deschide.

« **Eu sunt poarta vizibilului** », spune ea.

« **Fără mine, iubirea nu ar avea chip**. »

Respirația se apropie apoi.

Nu promite durată.

Oferă clipa.

« **Eu sunt firul prezentului** », spune ea.

« **Fără mine, viața nu ar ști că trăiește**. »

Corpul își ia locul.

Nu cere eternitate.

Poartă experiența.

« **Eu sunt casa de trecere** », spune el.

« **Fără mine, sufletul nu ar avea drum**. »

Timpul traversează cercul.

Nu doar distruge.

Maturizează.

« **Eu sunt grădinarul sensului** », spune el.

« **Fără mine, nimic nu ar deveni poveste**. »

Doliul se apropie.

Nu neagă durerea.

O transformă.

« **Eu sunt iubirea care caută altă formă** », spune el.

« **Fără mine, inimile ar rămâne prizoniere**. »

În cele din urmă, Memoria se ridică.

Nu păstrează ca să închidă.

Păstrează ca să transmită.

« **Eu sunt rădăcina lui mâine** », spune ea.

« **Fără mine, cei morți ar muri de două ori**. »

Atunci cercul tace.

Și apare o întrebare.

Nu pusă de un maestru,
ci de însăși Existența:

« **Ce va deveni omenirea**
dacă va separa Viața de Moarte? »

Nașterea răspunde:
« **Începuturile vor deveni orgolioase.** »

Respirația răspunde:
« **Clipa va fi disprețuită.** »

Corpul răspunde:
« **Carnea va fi tratată ca un obiect.** »

Timpul răspunde:
« **Zilele își vor pierde valoarea.** »

Doliul răspunde:
« **Iubirea nu va mai învăța profunzimea.** »

Memoria răspunde:
« **Cei vii nu vor mai avea rădăcini.** »

Dar niciun răspuns nu este suficient singur.

Atunci Consiliul ascultă din nou.

Și în tăcere,
un adevăr mai simplu se ridică.

Cuvântul Morții și al Vieții:

**« Ne vedeți ca pe două rivale.
Împreună, suntem un singur flux.
Numiți una victorie și pe cealaltă
înfrângere.**

**Suntem valul care se ridică
și valul care se întoarce.
Nu vă luăm ceea ce iubiți.
Vă învățăm să iubiți cu adevărat.**

**De fiecare dată când ne primiți
împreună, viața devine mai
prețioasă.
De fiecare dată când ne separați,
transformați existența în frică. »**

Decizia Consiliului:

Nu va exista:

• viață fără conștiința sfârșitului
• moarte fără respect pentru ceea ce a fost
• progres fără memorie
• doliu fără speranță

Doar o misiune încredințată tuturor:
a onora trecerea...
iubind viața suficient pentru a-i accepta transformarea.

Într-o frază pentru copiii Pământului:

Consiliul Morții și al Vieții există de fiecare dată când un om înțelege că a muri nu este opusul lui a trăi, ci ultima lui lecție.

Viul nu se posedă.
El se întâlnește.

"Lecţiile Viului" este o colecţie de
cărţi scurte care îi invită pe cei mici şi pe cei mari
să privească altfel
ceea ce ne înconjoară, ne traversează şi ne leagă.

Prin natură, ştiinţă
şi experienţa umană,
fiecare volum propune o întâlnire
simplă, sensibilă şi profundă cu lumea.

Aici, nimic nu este impus.
Totul este oferit.

Doar o invitaţie:
să încetinim, să observăm, să simţim, să înţelegem.

Lionel Mallecourt

guardiansoflife.world